

keskolerne ved at bevare kristendomsundervisningen.

Ministeren begår jo den fejlslutning, som jeg også har hørt ministeren komme med tidligere i forbindelse med de debatter, vi har haft, at ministeren tror, at Enhedslistens forslag går ud på, at der ikke længere skal være kristendomsundervisning. Jo, det skal der da; selvfølgelig skal der da være kristendomsundervisning. Det er blot et spørgsmål om ikke at monopolisere debatten, men at brede den ud, så det er alle livsanskuelser, der bliver undervist i i folkeskolen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jann Sjørnsen, en kort bemærkning til ministeren.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg skal senere i mit ordførerindlæg tage nærmere stilling til det socialdemokratiske beslutningsforslag om et førkommissionsudvalg. Der kan man godt have nogle betænkeligheder, og det har vi også fra Kristendemokraternes side.

Det er mere ministerens bemærkninger om, at man monopoliserer debatten ved at nedsætte et sådant førkommissionsudvalg, som bringer mig på talerstolen. Jeg synes jo, at man kan sige, at vi i de sidste 10-15 år, ligesom vi har haft megen debat om folkekirken og om forholdet til staten, også har haft utrolig megen debat om vores velfærdsordninger, og vi har også haft megen debat om vores kommunale struktur.

Og hvad har regeringen lige gjort? Ja, den har lige nedsat en Velfærdskommission, og den har også nedsat en Strukturkommission. Det betyder ikke, at debatten er blevet monopoliseret, eller at vi af den grund har fået mindre debat om vores velfærdssamfund og vores velfærdsordninger eller for den sags skyld om vores kommunale strukturer. Tværtimod kunne man næsten sige.

Så jeg synes i hvert fald ikke, at argumentet i forhold til, at man er bange for at monopolisere debatten, holder ret langt – og slet ikke, når man ser på, hvad regeringen i øvrigt har foretaget sig af kommissionsnedsættelser inden for den sidste tid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så går vi over til fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da jeg første gang så Enhedslistens forslag, tænkte jeg, at det måtte være en fejl, for det er jo sådan, at Folketingets formand skal afvise forslag, der strider mod grundloven. Men jeg kan nu forstå, at overskriften ikke skal tages så alvorligt. Det kan man da også se af indholdet.

Så jeg håber, at forslagsstillerne er klar over, at vil man ændre på grundlovens § 4, så kræver det et forslag til grundlovsændring. Ordføreren for Enhedslisten har jo faktisk selv skrevet under på, at hun vil overholde grundloven, så længe den ikke er ændret, og dermed altså også forsikre om, at grundlovens § 4 fungerer. Det er også fru Pernille Rosenkrantz-Theils forpligtelse som folketingsmedlem, uanset hvad hun måtte tro på.

Jeg kan ikke se noget helhedssyn i det her forslag. Man vil afskaffe kirkeskatten, men kirkeskatten er jo et foreningsbidrag. Hvordan kan det så være, at man ikke må betale kirkeskat?

Hvis man vender sig mod Sverige, som måske er fru Pernille Rosenkrantz-Theils forbillede, så vil man se, at staten jo stadig væk hjælper kirken der, selv om man har meget travlt med at tale om, at stat og kirke er adskilt.

Så vil man erstatte faget kristendomsundskab. Jeg ved ikke, om fru Pernille Rosenkrantz-Theil nogen sinde har gjort sig nærmere overvejelser om forholdet mellem kristendom og politik, om fru Rosenkrantz-Theil nogen sinde har gjort sig nogen overvejelser om, at de protestantiske lande er de mest frie i verden, om fru Rosenkrantz-Theil har gjort sig nogen overvejelser om, hvad det er, der sker de steder, hvor man fuldkommen adskiller stat og kirke. Man kan jo se, hvordan det går i Tyrkiet, hvor staten fortrænger enhver udøvelse af religion fra det offentlige rum.

Jeg ser, at fru Rosenkrantz-Theil også bruger ordet konkurrence om religionerne i bemærkningerne. Hvad er det så, der f.eks. sker i Tyrkiet? Der sker det, at når staten fuldkommen vil fortrænge religionen fra det offentlige rum, så vil de mest fanatiske opnå politisk indflydelse gennem dannelse af et politisk parti – det er præcis det, der er sket i Tyrkiet – og så sker der det, at stat og religion konkurrerer om magten. Det er præcis det, der er fordelen, også set fra et demokratisk synspunkt, ved den danske folkekirke, at her konkurrerer stat og kirke ikke.

Med enhver anden ordning forudser jeg, at staten bliver kirkelig, og kirken bliver politisk. Vi har jo set det med de gamle venstrefløjssaktivi-